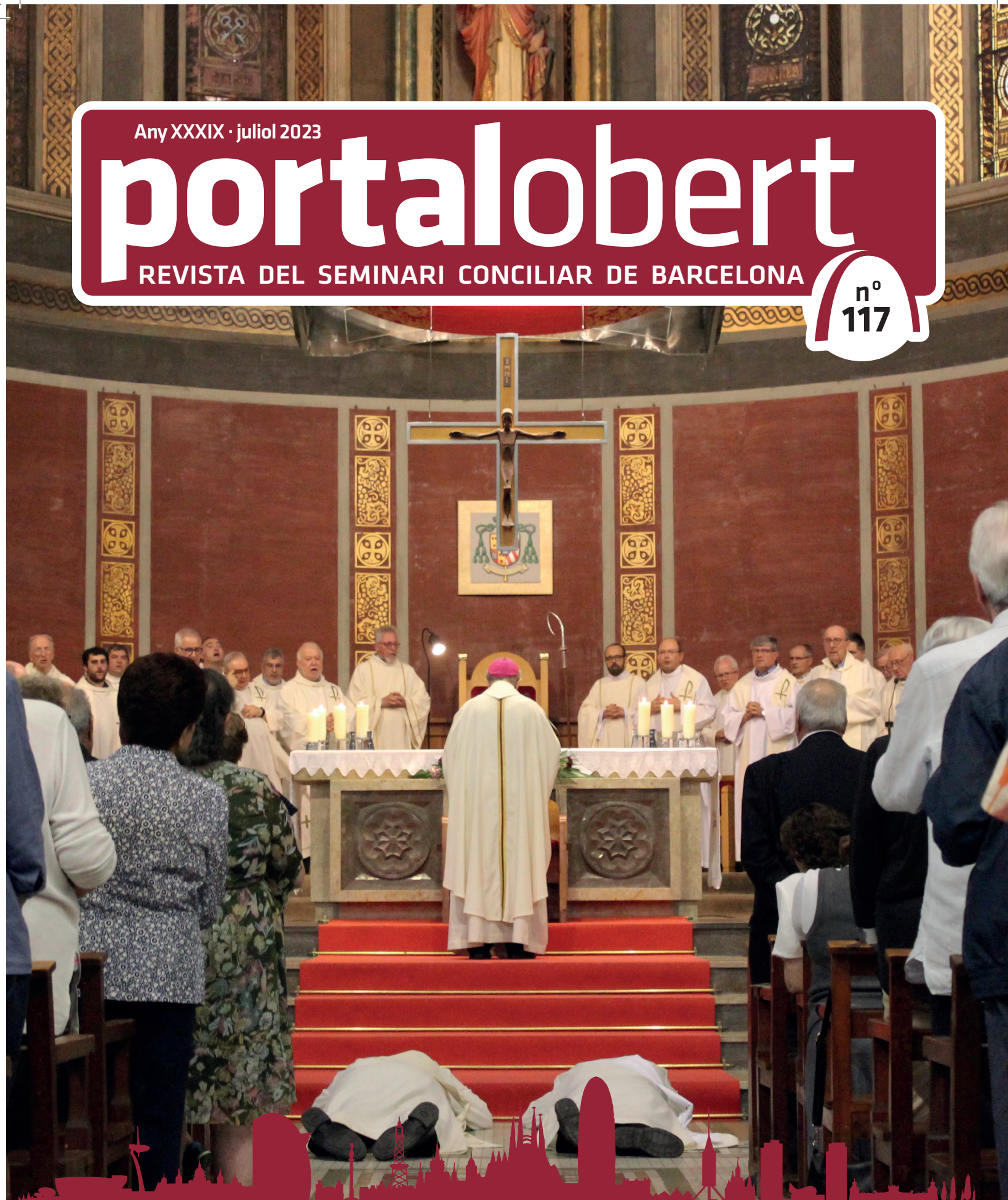

Any XXXIX · juliol 2023

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

nº
117

Un sol cor i una sola ànima

En tot temps i amb tot el cor!

CONTINGUT

- 02 Editorial
- 03 Crònica i agenda
- 05 Exercicis espirituals
- 06 Torneig d'escolans
- 07 Testimonis d'Acció catòlica
- 08 Ministeris de lector i acòlit
- 09 Pelegrinatge a Ars
- 10 Sant Josep
- 12 SCB Talks
- 14 Vetlla de Montserrat
- 15 Visita a la residència sacerdotal
- 16 Beat Pere Tarrés
- 17 Seminari de síntesi
- 18 L'obra de teatre
- 19 Convivència de Propedèutic
- 20 Entrevista als nous preveres

portalobert

Director:

Mn. Bernat Gimeno Capín

Edició:

Joan Piñol i Garcia
Javier Casals Pich-Aguilera

Redacció:

Comunitat del Seminari

Fotografia:

Armand Kamnang

Edita:

Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació 231 - 08007 BARCELONA
Tel. 93 454 16 00

Correu electrònic:

seminari@seminaribarcelona.cat

Disseny, maquetació i impressió:

Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42

Dipòsit Legal:

B-43509-86

www.seminaribarcelona.cat

«Us donaré pastors segons el meu cor» (Jr.3,15). Amb aquestes paraules del profeta Jeremies, el Papa Sant Joan Pau II va titular la seva exhortació apostòlica sobre la formació dels sacerdots, «Pastores dabo vobis», de la qual s'han complert ja vint anys.

Com veureu, en aquest número del nostre «Portal Obert», la paraula «cor» ha format part, d'una manera o altra, de moltes de les activitats del curs que hem finalitzat. Des dels Exercicis Espirituals a Solius, fins la nova edició de SCB-Talks, en la que es va tractar la vida afectiva i la centralitat en Crist, passant pel pelegrinatge a Ars o la mateixa representació teatral. En la mateixa línia, destaquem l'entrevista que fa el Guillem Lisicic als nous preveres, el final d'un camí de formació del cor!

Precisament, hem acabat el curs amb les bones notícies de l'ordenació sacerdotal de Manolo S.C. Rodríguez i Josep Sellarés, el 18 de juny, a la catedral de Sant Feliu, i també de l'ordenació diaconal de l'Andreu Salinas, el 24 de juny, a la catedral de Barcelona! En donem gràcies al Senyor de tot cor!

També l'estiu és un temps propici per treballar el nostre cor per tal de fer-lo més obert i generós de cara a Déu i als germans. A més del necessari descans, tenir més temps per pregar, llegir, compartir, contemplar, escoltar..., és una oportunitat que ens pot ajudar a orientar el nostre cor, els nostres sentiments, la nostra vida interior, de cara Jesús amb una entrega total perquè ens demana que estímem com Ell ens estima i així coneixeran que som deixebles seus.

«Maria, la Mare de Jesús, guardava tot això en el seu cor i ho meditava» (Lc 2, 19). Que Ella ens ajudi a estimar més i millor, en tot temps i amb tot el cor!

Mn. Salvador Bacardit
RECTOR

Segueix-nos de més a prop a l'Instagram,
on hi trobaràs totes les activitats que fem
d'una manera més immediata.
@seminari_conciliar_barcelona

SI VOLEU COL·LABORAR AMB UN DONATIU, PODEU FER-HO
AL COMPTE CORRENT **2100-1047-91-0200096265**

El bisbe Mons. Agustí Cortés (centre) i l'encarregat de la visita apostòlica, Mons. Milton Luis Trócoli (a la seva esquerra), a l'entrada del Seminari amb tot l'equip de formadors i l'administrador.

FEBRER

- 29/1 Exercicis espirituals a Solius
- 4/2
- 19 Torneig de futbol d'escolans a Brafa

MARÇ

- 11 Conferència d'Acció Catòlica Obrera
- 15 Ministeris de lector i acòlit
- 16 Torneig de futbol entre els seminaris catalans
- 17 Vetlla de pregària al Seminari
- 18 Dinar amb els familiars dels seminaristes
- 19 Dia del Seminari
- 20 Celebració litúrgica de Sant Josep
- 27 Visita al Seminari del nou bisbe auxiliar Mons. David Abadías

ABRIL

- 21 SCB Talks
- 22 Testimoni de Mn. Clemente Lucena
- 26 Vetlla de la Mare de Déu de Montserrat

Els divendres de Quaresma es prega el Via Crucis comunitàriament pels claudres del Seminari.

El dilluns 27 de març, dos dies després de la seva ordenació, vam tenir el goig de rebre la visita del nou bisbe auxiliar de la diòcesi de Barcelona, Mons David Abadías. Va presidir l'Eucaristia, es va quedar a sopar amb nosaltres (va portar postre per tots!) i, finalment, vam compartir una estona de tertúlia.

MAIG

- 14 Participació de la Coral del Seminari a la Missa de TV2
- 20 Visita a la residència sacerdotal Sant Josep Oriol
- 27 Formació "Desiderio desideravi"
- 30 Celebració del Beat Pere Tarrés a Sarrià

JUNY

- 2-3 Representacions de l'obra de teatre "L'arsènic... sol o amb llet?"
- 8 Processó de Corpus al Seminari
- 18 Ordenacions presbiterals a la catedral de Sant Llorenç
- 24 Ordenació diaconal de l'Andreu Salinas

El P. Patxi Bronchalo, abans de les SCB Talks, ens va fer una xerrada sobre la pornografia, un problema molt actual que s'ha d'afrontar pastoralment amb molta cura.

Aquest semestre hem gaudit de la companyia d'una família de Xoriguers. En Kèvin (nom donat pels seminaristes al mascle), va escollir la torre del Seminari per formar una família de fins a cinc pollets, havent de combatre amb les gavines per obtenir un espai segur. S'han nodrit, essencialment, de coloms.

Agenda

JULIOL

- 29/6 Pelegrinatge a Lourdes amb l'Hospitalitat.
- 03/7
- 10-14 Convivències d'Escolans (Seminari Menor).

AGOST

- 30/7 Jornada Mundial de la Joventut a Lisboa.
- 07/8
- 28/8 Exercicis espirituals (Et. pastoral).
- 02/9

SETEMBRE

- 4 Convivència d'inici de curs.
- 24 Mare de Déu de la Mercè.

La Coral del Seminari cantant "Quién nos separará", de Marco Frisina, al sopar de final de curs.

Exercicis espirituals

Santa Caterina: exemple d'amor a l'Església

Tot el Seminari amb el Cardenal Omella, que va venir a visitar-nos l'últim dia d'exercicis.

“Reuneix-los i banya’ls, pietat divina, en el mar tranquil de la teva bondat, de manera que, per allò inútil que esperen, no estiguin perdent més temps allò que tenen.” Així pregava Santa Caterina de Siena pels ministres de l'Església. Ella, a través dels seus escrits i la seva especial intercessió, ha estat engranyant la guia dels exercicis espirituals.

Com cada any, després d'acabar els exàmens del primer semestre, vam poder gaudir de sis dies de recés a la Casa Santa Elena de l'Institut de Religioses de Sant Josep de Girona. Sempre hi estem molt a gust. El predicador va ser Mn. Pere Montagut, director espiritual del Seminari. La primera cosa que ens va dir va ser molt concreta: “No fem esport per estar en forma, sinó que ens posem en forma per poder fer esport.” D'aquesta manera, ens alertava de posar-nos al centre d'aquells dies. L'objectiu no era sentir-nos d'una determinada manera, sinó preparar-nos per la missió a la que som cridats.

“No saps lluitar, però ets un lluitador”. Mn. Pere, partint dels escrits de Santa Caterina, ens va animar a descendir a la vall de la humilitat. Allà, en el coneixe-

ment sincer d'un mateix, podíem reconèixer Déu en nosaltres mateixos i viure de la seva Caritat. Personalment, puc dir que vaig descobrir una santa impressionant, tant per la seva doctrina espiritual com per la seva vida. Abans dels exercicis, Mn. Pere ens va recomanar una biografia novel·lada seva: “Al asalto del cielo”, de Luis de Wohl. Llegint-la em vaig adonar de la missió tan gran que el Senyor va confiar a Caterina en uns temps molt difícils per l'Església. Va ser un estímul per afrontar el meu últim semestre al Seminari, preparant-me per començar l'etapa pastoral, la darrera abans de l'ordenació. Avui vivim també en un context difícil pel cristianisme, i particularment per viure la vocació sacerdotal, per això em van animar molt unes paraules que van anar ressonant durant els exercicis: “Si no ho vols fer per tu, fes-ho per Mi”.

L'últim dia vam tenir la sort de rebre la visita del nostre bisbe, el cardenal Joan Josep Omella. Ens va dir tres coses que podíem aprendre de Santa Caterina: que Déu ens estima gratuïtament per damunt de tot, l'amor a la creu i al sacrifici i, finalment, l'amor a l'Església. Abans de marxar, vam visitar, com cada any, els monjos de Santa Maria de Solius. Allà vam tenir una petita sorpresa. Al retaule barroc de la capella del monestir vam trobar una escultura de Santa Caterina de Siena, com si hagués volgut acomiadar-se personalment després d'aquells dies.

Celebració eucarística presidida pel predicador, Mn. Pere Montagut.

Javier Casals Pich-Aguilera
ETAPA CONFIGURADORA

Seminari menor

Torneig de futbol per escolans

El passat diumenge 19 de febrer vam celebrar al club esportiu Brafa, per segon any consecutiu, el torneig de sant Josep per escolans de tota la nostra diòcesi. La convocatòria va ser un èxit: 115 jugadors de 14 parròquies diferents formaven els 12 equips que competien en dues lligues, una per als més petits i l'altra per als escolans de més edat. Pel què sembla, aquesta activitat agrada als nostres escolans i es va consolidant. Tant de bo serveixi perquè facin experiència que no estan sols, que també hi ha altres nois com ells que serveixen a l'altar i els agrada el futbol!

A les 16:30 era l'hora prevista per començar el torneig. No obstant això, sempre arriba, a última hora, algun grup d'escolanets despistats amb el seu mossèn, que venen a lluitar pel trofeu. Com l'any passat, vam comptar amb la inestimable ajuda de seminaristes i amics del seminari, que es van oferir per fer d'entrenadors i àrbitres, per tal de garantir un bon

Els seminaristes majors que van col·laborar en el torneig amb el bisbe Javier Vilanova.

desenvolupament del joc. Cada partit començava amb una pregària demanant a sant Josep vocacions pel nostre Seminari. Tot seguit, amb el xiulet de l'àrbitre, s'iniciava cada encontre.

Aquesta vegada vam gaudir de la presència del bisbe auxiliar Javier Vilanova, que amb la seva proximitat semblava tot un cercatalents. Durant el torneig va saludar moltes famílies i mossens que van assistir per encoratjar els seus. En acabar les eliminatòries, el bisbe Javier va fer una petita prèdica sobre sant Josep i va entregar els premis als guanyadors.

Com a club revelació va destacar la parròquia de sant Joan Baptista de Vilassar de Mar que, amb alguns escolans de la parròquia de sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei, van ser els guanyadors indiscutibles de la lliga de petits. Els de santa Eulàlia de Vilapicina van repetir com a campions de la lliga dels escolans més grans. De moment no hi ha cap parròquia que els pugui fer ombra, caldrà esperar nous equips revelació...

La jornada va acabar amb un berenar-sopar al mateix complex esportiu que va servir també per agafar forces després de tres hores de futbol. Molts van voler fer-se la foto amb el trofeu al costat de l'estàtua de sant Josep, mentre uns altres ja pensaven en fitxatges per l'any vinent. Realment va ser una jornada molt familiar i viscuda. Tant de bo es pugui continuar duent a terme i serveixi com a estímul vocacional per a molts dels nostres joves!

Un dels equips participants, integrat per escolans de diverses parròquies de la diòcesi, amb els seus entrenadors.

Xavier Campmany
ETAPA
CONFIGURADORA

Formació sobre l'Acció Catòlica Obrera

Cinc testimonis de vida i missió

El passat 11 de març vam tenir al Seminari de Barcelona la visita d'un grup de representants dels diferents moviments de l'Acció Catòlica que realitza la seva tasca d'evangelització en l'àmbit obrer i que treballa amb la Pastoral Obrera de la diòcesi. Aquestencontre és part de les activitats de formació complementària que els seminaristes rebem per conèixer millor la nostra església local i les diferents realitats pastorals de Catalunya.

La primera intervenció va ser a càrrec de Jaume Gubern, que ens va donar a conèixer, des de l'experiència personal, primer com a usuari i ara com a representant, els diferents agrupaments, la seva trajectòria i la seva presència en els barris més vulnerables de la ciutat. El seu testimoni va deixar pas a la Liria Román, directora del Secretariat Diocesà de Pastoral Obrera, que ens va parlar dels moviments per a adults ACO i MCA, tot parlant de les vivències durant el seu recorregut: primer al MIJAC, com a infant; a la JOC, com a jove; i ara des de la seva participació activa en la coordinació de grups d'adults. Les seves paraules van ser un testimoni de primera mà per fer veure com el treball fet per l'Acció Catòlica continua avui donant els seus fruits. Alhora són els mateixos membres els que s'ocupen de l'evangelització dels companys de grup, assessorats per un consiliari que els acompanya vers metes comunes en el creixement de maduració cristiana.

La Carme Espinosa és una jove de la JOC (Joventut Obrera Cristiana), que com molts altres va participar durant la seva infantesa al MIJAC i després, essent ja membre de la JOC, ha seguit donant un cop de mà tot coordinant les activitats dels més petits i del seu propi grup de joves. Ens va exposar el camí realitzat personalment, com la intenció de continuar a partir d'ara en la següent etapa amb els grups d'ACO, però sense deixar mai de treure el nas en els grups més joves, que tant li han enriquit.

També hi era Mn. Miquel Álvarez, consiliari de la JOC, que ens va parlar del seu primer contacte amb aquest grup al barri de joventut, com d'aquesta nova crida del Senyor per acompanyar els joves a imatge de Jesús Pastor, coneixedor de les ovelles.

La formació va tenir lloc a l'Aula Sant Jordi del Seminari.

I tot això, sense oblidar mai que són Joves, amb les seves pròpies inquietuds; que són Obrers, mereixedors d'unes condicions de treball dignes; i que són Cristians, moguts per Jesús a canviar els entorns on viuen.

Mn. Jordi Fontbona ha estat compromès des dels inicis del seu sacerdoci amb diferents grups però ara ja està jubilat. Ens va oferir el seu testimoni de vida com a treballador primer i després com a sacerdot. A hores d'ara continua col·laborant amb la seva experiència i coneixement de les realitats que envolten la vida de molts treballadors de la nostra societat i la nostra Església, per posar de relleu la seva dignitat de fills de Déu.

Després del torn de preguntes, la xerrada va finalitzar amb una invitació a no oblidar-nos ni descuidar mai la gent treballadora o necessitada de recursos, tot imitant el Crist Sacerdot i Pastor, com es presenta a la carta als Hebreus, que Mn. Fontbona insisteix a tenir sempre present.

Gerardo Vázquez
ETAPA PROPEDEÛTICA

Institució de lectors i acòlits

Un passet més vers el presbiterat

Foto de grup amb els dos nous lectors (Eduard Mata i Antoni Barenys) i els sis nous acòlits (Santi Claret, Joan Piñol, David Lucena, Xavi Campmany, Guillem Lisicic i Javier Casals).

«Aquest és un pas més del vostre camí, que té com a meta el sacerdoci». El bisbe Javier Vilanova va definir el significat més íntim de la institució de ministeris que va tenir lloc al Seminari Conciliar de Barcelona el passat dimecres 15 de març. En concret, dos companys van rebre el lectorat (Antoni Barenys i Eduard Mata) mentre que altres sis van rebre l'acolitat (Xavier Campmany, Javier Casals, Santi Claret, Guillem Lisicic, David Lucena i Joan Piñol).

La capella del Seminari va quedar petita amb l'afluència ben nombrosa de familiars, amics i feligresos de les diferents parròquies on col·laborem pastoralment. També es van fer presents una vintena de preveres i diaques que són peça clau del nostre camí vers el sacerdoci. Amb els cants de la coral i amb Mn Joan Francesc Cortès d'organista, la celebració va tenir un to solemne que va ajudar al clima de pregària i recolliment.

Tal com deia el bisbe, rebre aquests ministeris suposa un moment àlgid de la formació al Seminari. Els dos lectors estan cursant el quart curs de Teologia i els sis acòlits estem cursant el cinquè i últim curs de Teologia.

Així doncs, ens trobem a la fase final del què es coneix com l'etapa configuradora, anomenada així perquè el seminarista es focalitza en configurar-se

a Crist Cap i Pastor, Sacerdot, Servent i Espòs. Els ministeris de l'acolitat i del lectorat, tal com preveu la *Ratio Fundamentalis Institutionis sacerdotalis*, faciliten una vivència més intensa de les exigències d'aquesta etapa formativa. El lectorat va més lligat a l'estudi i la predicació de la Paraula de Déu mentre que l'acolitat s'enfoca al culte diví. Tanmateix, l'exercici d'aquests ministeris no es vehicula únicament en les celebracions litúrgiques sinó que s'expandeix en la catequesi, l'evangelització i el servei al proïsme.

Sovint la pregunta que se'ns fa és en què consisteix exactament el lectorat i l'acolitat? Pot semblar quelcom simplement funcional: llegir durant la missa i ajudar a l'altar. Ara bé, hi ha una vessant espiritual més profunda, especialment en el nostre camí vers el sacerdoci ministerial. Així ho va recollir sant Pau VI quan va instituir aquests ministeris en la carta apostòlica *Ministeria quaedam* (1972): «El lector s'ha d'afanyar amb totes les forces i posar els mitjans més aptes, per adquirir més i més cada dia un amor i coneixement viu i suau de la Sagrada Escriptura, amb els quals esdevindrà més perfecte deixeble del Senyor.» «L'Acòlit, destinat de manera particular al servei de l'altar, aprengui tot allò que pertany al culte públic diví i procuri de captar el seu sentit íntim i espiritual; de manera que s'ofereixi diàriament a sí mateix a Déu, sent per a tots un exemple de seriositat i devoció en el temple sagrat i a més, amb sincer amor, se senti proper al Cos Místic de Crist o Poble de Déu, especialment els necessitats i malalts.»

Tal com ens recordava el bisbe Javier, la vocació sacerdotal «demana una entrega total, però compteu amb el Senyor, Ell camina al vostre costat». Alhora, ens va animar a caminar junts: «És important fer pinça entre tots aquells que heu optat per aquest camí. També amb la família i la comunitat eclesial.»

Joan Piñol i Garcia
ETAPA CONFIGURADORA

Pelegrinatge a Tolouse, Paray Le Monial i Ars

Un estímul per viure la santedat sacerdotal

Durant la joiosa setmana de Pasqua, alguns seminaristes de Barcelona vam poder tenir el privilegi de realitzar un pelegrinatge de tres dies per terres franceses. El dilluns ben de matí, a les 7:30h, vam sortir del Seminari un petit grup format per set seminaristes, acompanyats pel formador Mn. Bernat i pel director espiritual Mn. Pere. A l'hora de pujar a la nostra mítica furgoneta Volkswagen, sortíem tots amb moltes ganes d'arribar al nostre primer destí: Toulouse.

Foto de grup. Al fons, la parròquia i rectoria del Cura d'Ars.

Un dels moments més impressionants va ser pregar als peus del sepulcre de Sant Joan Maria Vianney.

Durant els trajectes aprofitàvem per fer pregària personal o resar la Litúrgia de les Hores i el Rosari comunitàriament. Gran sorpresa i un moment d'alegria general: en la primera àrea de servei on paràvem per esmorzar, just passada la frontera, ens vam trobar inesperadament amb el nostre bisbe, el Sr. Cardenal amb els tres bisbes auxiliars, que sortien del restaurant de fer el mateix i es dirigien cap a una abadia del sud francès per descansar uns dies. Com podríem haver imaginat mai coincidència tan providencial!

A Tolosa vam visitar diverses esglésies, però sobretot ens va impactar la Basílica de Sant Serni, on es pot venerar les relíquies de la Santa Creu i d'una espina atribuïda també al calvari de Jesús. Poc després vam gaudir d'una celebració eucarística amb la Comunitat mixta (composada per monjos, monges i seglars) de les Benaurances, els quals ens van allotjar amb molta gentilesa aquella primera nit.

L'endemà, un cop vam posar peu a Paray-le-Monial, vam celebrar la missa davant el cos incorrupte de Santa Margarida Maria d'Alacoque. I vam veure el confessorari des d'on Sant Claudi de la Colombière confessava a la santa. Fins i tot, la germana salesa, que ens va permetre l'entrada, ens va convidar a seure en aquella mateixa cadira del sant confessor. Va ser interessant també tenir un moment de camaraderia fraterna amb uns seminaristes americans estudiants a Roma, que feien un pelegrinatge similar al nostre.

A la tarda, vam arribar a Ars, on sense pensar-ho gaire vam anar

a resar als peus del sepulcre del patró dels rectors, Sant Joan Maria Vianney. Al matí següent vam tenir la gràcia de celebrar l'Eucaristia al voltant del seu cos incorrupte. Impressionant pensar, amb el seu cos allà present, com aquest sant, tan petit i humil als ulls humans, va ser alhora model i exemple per a tots els sacerdots del seu país, tan menyspreat com havia estat per tots en la seva etapa formativa. Vam visitar la seva casa rectoral, on vam constatar, en efecte, les condicions tan pobres i senzilles en què vivia.

Durant la tornada, només podíem donar gràcies a Déu per totes les experiències viscudes i pels moments de convivència tan enriquidors que havíem compartit, els quals ens reforcen per a la vida de Seminari.

Eduard Mata
ETAPA
CONFIGURADORA

Celebrant Sant Josep, el nostre patró

Amb els altres seminaris, les nostres famílies i parròquies

Foto dels participants al torneig de futbol entre els tres Seminaris de Catalunya a les pistes de Brafa.

Hi ha sants que semblen fets per a tothom, i Sant Josep és un d'ells. Infinitud de cases i instituts religiosos el tenen com a patró i els seminaris ens comptem entre ells. Els seminaristes ens sentim molt units i inspirats com el mateix Jesús es devia sentir al seu recer, veient passar uns anys de formació humana, espiritual, previs a la vida pública del ministeri evangèlic. Per als seminaristes

la festa de Sant Josep cal celebrar-la, acabats els rigors de l'hivern, amb tot fervor, solemnitat i sense estalviar esforços.

Enguany la celebració ha estat especialment reeixida: cinc dies de set teníem programades diverses celebracions al voltant del 19 de març! Com anticipi i per fer boca, uns dies previs a la solemnitat que s'atansava, vam celebrar l'admis-

sió a l'acolitat i al lectorat d'un total de 8 germans nostres, presidits pel bisbe auxiliar Javier. L'endemà teníem programat un torneig de futbol, on els més esportistes d'entre els tres seminaris catalans (el de Barcelona, el de Terrassa i l'Interdiocesà) es donaven cita als camps de futbol de la Fundació Brafa. La tarda de partits va ser ben renyida abans no tornessin a guanyar la disputada Copa de Sant Josep 2023, els nostres germans de la diòcesi terrassenca. La final la van jugar els equips de Barcelona i Terrassa, on els barcelonins van dominar la primera part, però a la segona van remuntar i dominar els de Terrassa, de manera que aquests es van acabar enduent la victòria amb un digne 1-3. El més important a destacar és sempre l'esperit de confraternitat que respira entre tots durant la competició, on predomina el treball en equip i el joc net!

Acabat el campionat ens vam dirigir tots al seminari Interdiocesà, amfitrió d'enguany per celebrar la Santa Eucaristia i compartir un sopar de germanor, tot compartint taula, conversa i inquietuds.

Sobretaula després del dinar de les famílies del Seminari, amenitzada per diverses actuacions còmiques i musicals.

Celebració eucarística presidida pel bisbe Salvador Cristau al Seminari Interdiocesà de Catalunya.

Un dels moments principals de Sant Josep és la Vetlla de Pregària per a les vocacions, on tothom era convidat a participar divendres al vespre, a la capella gran del nostre Seminari. Tothom surt agraït després d'aquell moment de trobada amb el Santíssim exposat, entre lectures i cants, i la recitació de vespres, mentre preguem especialment per a què el Senyor ens concedeixi més i millors vocacions a la vida consagrada, sacerdotal i religiosa.

L'endemà continuava la festa. Dissabte estaven convidats a venir al Seminari els familiars i amics més propers dels seminaristes. Una jornada de portes obertes i dinar compartit, tot amenitzat amb algunes actuacions en to d'humor i musicals, protagonitzades per les mateixes famílies i alguns dels seminaristes.

El cim arribava diumenge, tots ja a les parròquies de referència, i on els nous seminaristes de l'etapa Propedèutica tenen costum de compartir els seus testimonis vocacionals en algun moment durant les misses. Les col·lectes d'aquell dia van destinades a donar recolzament a les despeses econòmiques del Seminari.

Aquest any Sant Josep queia en diumenge, així que dilluns vam celebrar la festivitat amb tota solemnitat. Al cor del seminari, tot retrobant-nos a la capella gran, vam donar gràcies en els diferents oficis i

l'Eucaristia per l'acompanyament i benediccions que rebem del pare putatiu que, com a Jesús, sota l'ull amant de Maria, ens cuida i ensenya, des del silenci laboriós del Seminari.

Sopar de tots els seminaristes de Catalunya al Seminari Interdiocesà.

Antoni Manzanera
ETAPA DISCIPULAR

Us donaré un cor nou

2ª edició de les SCB TALKS

El divendres 21 d'abril vam tenir la segona edició de les SCB TALKS al Seminari de Barcelona. Es tracta d'un esdeveniment organitzat pels seminaristes de Barcelona i Sant Feliu, unes sessions de formació d'uns 15 minuts cadascuna. Els seminaristes convidem diferents ponents que puguin compartir-nos les seves reflexions sobre temes d'actualitat i que siguin engrescadores per a tots els públics, especialment els joves, un dels públics preferents.

El tema de les xerrades aquest cop va girar al voltant de l'afectivitat i vam voler que tingués el següent títol: "Us donaré un cor nou", el cor de l'home a la llum de Crist. Com que vivim en un món on predomina el sentimentalisme, volíem oferir respostes per educar els nostres cors, tan exposats a

una societat voraginosa i líquida. Els quatre ponents convidats ens van fer comprendre com el sentimentalisme actual trenca el cor de la persona, si no està ben educat i refermat en valors consistents. ¿Qui millor que Jesucrist, perfecte Déu i perfecte Home, per a donar-nos llum sobre com la persona pot canalitzar el seu cor i tot el que passa per aquest?

La primera convidada va ser Natalia Barcaiztegui, especialitzada en psicologia per a joves i adolescents. Tracta sobretot temes com l'afectivitat i la sexualitat. La professora Barcaiztegui ens va mostrar el panorama actual de l'afectivitat, quins problemes hi trobem i quines conseqüències se'n poden derivar per a l'ésser humà.

El segon ponent va ser mossèn

Yago Gallo, rector de la parròquia de Sant Pere del Masnou. Va exposar com Déu respon des del primer moment. Fent referència al Gènesi, ens va parlar del primer amor que va ser el de Déu, perquè puguem també estimar com ell.

El tercer ponent va ser Pep Borrell, pare de família, amb 5 fills i 3 nets. Aquest terrassenc ens va oferir una ponència més experiencial. Va descriure'ns de manera dinàmica i amena com ell viu la fe i com procura dur l'amor de Déu a tots els qui l'envolten. Es va valer nombrosos exemples i anècdotes. Va saber tocar molts aspectes que tots compartim habitualment i ens va fer proper allò que sovint vivim com llunyà o complicat, sobretot fent referència a l'oració i la presència de Déu en els sagraments.

L'aula magna del Seminari, plena, a l'inici de les SCB Talks.

Pep Borrell, a l'escenari, compartint el seu testimoni sobre l'afectivitat dins de la vida matrimonial.

(D'esquerra a dreta) Pep Borrell, Natalia Barcaiztegui, P. Patxi Bronchalo, Mn. Yago Gallo i Mons. Javier Vilanova fent-se una selfie en acabar les seves intervencions.

L'últim convidat va ser el sacerdot Patxi Bronchalo, de la diòcesi de Getafe. Aquest jove prevere va saber posar-nos a tots en situació. Ens va fer veure com, malgrat que tots podem cometre errors o portem ferides profundes al cor, l'amor de Déu va sempre més enllà i pot guarir-ho tot.

Totes les sessions van ser extraordinàries, es poden veure retransmeses en el canal de Youtube del Seminari de Barcelona. Després de les ponències

vam tenir un temps de pregària conjunta i d'adoració. Una vegada acabada l'exposició del Santíssim, vam poder tenir un

temps per compartir opinions i reflexions amb la resta d'assistents; tot això acompanyat d'un pica-pica animós en els claustres del Seminari.

Tots els seminaristes estem molt contents pel que va suposar aquest esdeveniment. L'Aula Magna del Seminari estava a vessar amb dos-cents participants i tothom va poder conèixer el lloc on vivim i ens formem, per si Déu vol esdevenir sacerdots. Per a nosaltres és com un dia de portes obertes per a tothom. Us esperem en les pròximes edicions de les SCB TALKS!

Després de les xerrades va tenir lloc l'adoració al Santíssim amb el res de Vespres a la capella del Seminari.

«Veniu, adorem al Senyor a la seva muntanya santa!»

Els Seminaris de Catalunya a la Vetlla de Montserrat

Tots els seminaristes de Catalunya, amb els seus formadors, a l'entrada del monestir de Sant Benet de Montserrat.

Com és tradició cada any, els seminaristes de totes les diòcesis de Catalunya vam pujar plegats a Montserrat per celebrar la Vetlla de Santa Maria la vigília del 27 d'abril. Pujant a la muntanya vam fer parada al Monestir de Sant Benet, tot visitant la comunitat de monges benedictines. Després de compartir una estona de diàleg amb la Mare Abadessa, Maria del Mar Albajar, i visitar algunes parts principals del monestir amb elles, vam continuar fins l'Abadia de Montserrat, on molta gent es congregava per celebrar la vetlla amb monjos.

Després de pregar el Sant Rosari seguint els misteris esculpits en roca per la muntanya i havent escoltat els pietosos cants a la Mare de Déu del *Llibre Vermell de Montserrat* durant la preparació de la vetlla, un cop arribada l'hora, va començar la Santa Missa. El cant d'entrada ens va fer posar drets per començar la celebració dels sants misteris: “Veniu, adorem el Senyor a la seva muntanya santa, Al-leluia!” Cantant aquestes

paraules tot contemplant la imatge de la Moreneta, i amb la suavitat de la música montserratina, tot portava a pensar en les paraules de Nostre Senyor, que després vam escoltar de l'Evangeli: “*Aquí tens la teva mare*”.

I si, d'una banda, els cants portaven a l'admiració i veneració de la Mare del Senyor, la Paraula de Déu ens va assenyalar l'immens do de Jesucrist abans de morir a la Creu que és alhora una missió per a tots nosaltres: “*...i des d'aleshores la va acollir a casa seva*”. Això ens pot fer pensar, com santa Elisabet, cosina de la Verge Maria, qui som nosaltres per a rebre a casa nostra la Mare del Salvador. Però així ho ha volgut Déu en la seva misericòrdia, i en ella tenim la porta al cel.

Com va dir l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Planellas, a l'homilia, “*mentre el soroll de les armes no emmudeix, que la vostra oració ens disposi a la pau*”. Així doncs, mentre continuï la batalla *in hac lacrimarum valle*, que sigui sempre la vostra intercessió un aixopluc per a tots nosaltres que, immensament, som també fills vostres, que volem restar sota el vostre mantell.

Santa Maria de Montserrat,
Pregueu per nosaltres.

Celebració de la vetlla de la Mare de Déu de Montserrat, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Planellas.

Daniel Delgado
ETAPA DISCIPULAR

L'exemple dels Mossens més grans

Visita a la residència sacerdotal

(D'esquerra a dreta) Mn. Lluís Bonet Riera, Juan Vidal-Quadras (seminarista de la diòcesi de Terrassa), Mn. Joan Solé i Mn. Francesc Nicolau compartint taula al dinar.

Com ja es va fer el curs passat, el dissabte dia 20 de maig d'enguany els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu vam visitar els nostres mossens grans a la residència sacerdotal de Sant Josep Oriol. Sempre hi ha hagut contacte entre el Seminari i els preveres jubilats, però en la història recent és la segona trobada d'aquestes característiques. A més, aquesta vegada ens hi van acompanyar també els seminaristes de Terrassa, ja que a la residència també s'hi allotgen alguns sacerdots jubilats d'aquesta diòcesi.

La idea d'aquesta trobada és que els seminaristes i els mossens retirats puguem crear vincles per conèixer-nos i compartir les nostres respectives etapes de la vocació sacerdotal, tant a nivell humà com espiritual. Per això, la visita va consistir, en els dos moments més privilegiats, per a establir aquesta doble relació. En primer lloc, estàvem convocats al migdia per celebrar tots junts l'Eucaristia, presidida en aquest cas pel

bisbe Salvador Cristau de Terrassa, i concelebrada amb el cardinal Lluís Martínez Sistach (que viu a la residència) i amb els formadors dels seminaris de Terrassa i Barcelona, i amb la resta de sacerdots residents des de baix. La resta de la capella l'ocupàvem els seminaristes de les tres diòcesis metropolitanes, tot conformant una imatge icònica del sacerdoci únic i inesgotable de Crist.

La segona part de la trobada va consistir en un dinar fratern, en el qual vam poder seure a taula i xerrar més distesament amb els sacerdots residents. Va ser una bona oportunitat per escoltar més de prop i atentament alguns dels seus testimonis. Aquests preveres residents han viscut moments de dificultat i de joia. Però, sobretot, s'han lliurat al ministeri amb autèntica perseverança i generositat envers Crist i la seva Església. Per als seminaristes que ens estem formant, aquesta experiència compartida és un genuí estímul per continuar en el nostre camí

vers el ministeri sacerdotal. Esperem trobar la força d'esperit i salut del cos per seguir el seu exemple. També desitgem ser per a ells un motiu d'esperança i companyonia, especialment en aquests temps d'escassetat de vocacions.

Tristament, el nostre comiat de la residència va coincidir amb l'anunci de la mort de Mn Ignasi Torrent, qui havia estat ecònom del Seminari fins l'any 2019. La setmana següent vam poder celebrar una missa en sufragi per la seva ànima al nostre Seminari, on vam pregar pel seu etern descans tot fent-li un homenatge d'agraïment per una vida entregada al servei dels altres i que va dedicar durant tant de temps al sosteniment material de la formació dels seminaristes.

Toni Barenys

ETAPA
CONFIGURADORA

Celebració del Beat Pere Tarrés

La “Novena del *fiat*”: nou estímul per la devoció

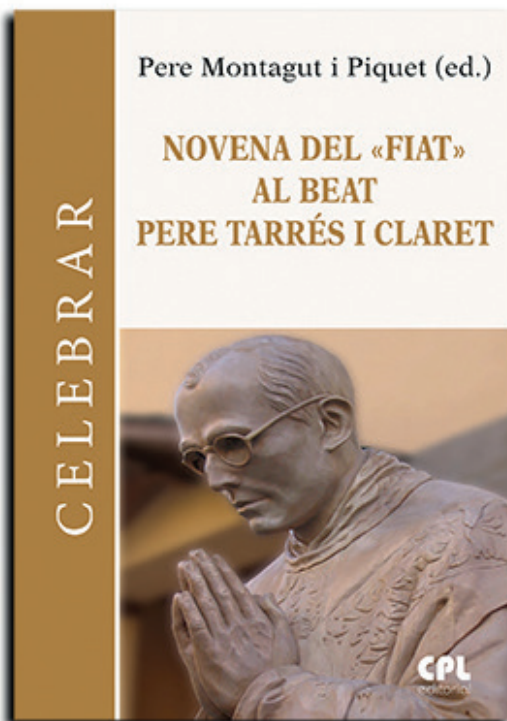
Poder celebrar la festa del Beat Pere Tarrés, va ser un gran motiu de joia per tot el Seminari de Barcelona. Com cada any, ens vam congregar per celebrar la Santa Missa a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, el dia 30 de maig a les 19:30. Amb el desig d'honorar el Beat i demanar, si Déu vol, que aviat formi part del cor dels sants.

La seva vida és un exemple per tots nosaltres. Va viure una vida intensa plena de dificultats, en la qual va destacar com a metge, sacerdot, apòstol i escriptor. Per

aquest motiu, ens vam preparar amb la “Novena del *fiat* al beat Pere Tarrés i Claret”, elaborada per Mn. Pere Montagut, director espiritual del Seminari.

La novena té com a objectiu aprofundir en l'espiritualitat del nostre benaurat. S'anomena del *fiat* perquè “el Dr. Tarrés dedica tota una reflexió a aquesta *beneïda paraula* mariana” (cf. Novena del *fiat* p. 10). Es demana, en aquest sentit, que l'Apòstol de la joventut ens aconseguixi la gràcia de fer amb promptitud la voluntat de Déu. Així ho va fer ell, fixant-se sempre en l'Immaculat Cor de Maria. Com diu el cardenal Omella, aquesta pregària ens pot ajudar a “mirar Déu amb confiança i a mirar els altres com a germans amb els quals hem de caminar en caritat, justícia i fraternitat” (cf. Novena p. 13).

Van assistir a l'Eucaristia l'Associació de Metges Cristians de Catalunya i la Federació Cristians de Catalunya, la Fundació Pere Tarrés, així com representants de l'Organisme Benèfic Assistencial. A l'homilia, Mn. Pere Montagut, va destacar com Déu continua actuant a través dels seus sants. També va esmentar com els seminaristes són, avui, un signe de la presència de Jesucrist a la Terra, un autèntic

Aquesta edició de la Novena va ser publicada al Març per l'editorial CPL.

Pregària davant del sepulcre del beat Pere Tarrés, després de la celebració eucarística.

miracle: La constatació visible de que Jesucrist enamora i l'Esperit Sant atrau. En concloure la celebració, vam poder venerar les seves relíquies i pregar davant la seva tomba, tot cantant els seus goigs.

Pel que es refereix al procés de canonització, actualment s'està examinant l'autenticitat d'un segon miracle atribuït a Mn. Tarrés. Es tracta d'una religiosa amb un diagnòstic de tuberculosi òssia curada sense explicació científica coneguda. “No són els sants els qui fan miracles sinó Déu que, a través d'ells, permet coses extraordinàries, innombrables i sovint amagades” (Novena, p.14). Que el Beat Pere Tarrés, apòstol de Maria i de la puresa protegeixi els nostres cors, i ens ajudi a ser fidels amb la vocació que Jesucrist ens ha donat. Beat Pere Tarrés, pregueu per nosaltres.

Josep Maria Batlle
ETAPA DISCIPULAR

Teòlegs a punt d'encetar “l'etapa”!

La síntesi teològica culmina la formació acadèmica

(D'esquerra a dreta) Xavi Campmany, Joan Piñol, Mn. Josep Sellarés, Guillem Lisicic, Mn. Bernat Gimeno (formador de l'etapa pastoral), Mn. Manolo Rodríguez, Santi Claret i Javier Casals: una representació, al sopar de final de curs del Seminari, dels que acaben i comencen l'etapa pastoral.

Com cada any, els alumnes de cinquè, l'últim curs del grau en teologia, hem hagut de realitzar el treball de síntesi teològica. La qualificació d'aquest treball constitueix el 50% de la nota de l'examen final del batxillerat en teologia, i l'altre 50% ve donat pels membres del tribunal de l'examen. La cosa és seriosa!

Per elaborar tal escrit, havíem d'escollir un tema que servís de lligam de tots els tractats teològics. No poca ha estat la diversitat de temes escollits: el diumenge (Juan Eusebio Brea), l'aliança (Xavier Campmany), la celebració eucarística (Javier Casals), l'encarnació (Santi Claret), el concepte de memorial (Guillem Lisicic), el càntic del Benedictus (Joan Piñol) i, en el meu cas, el discutit concepte d'autocomunicació divina.

La noció d'autocomunicació divina és el concepte de què el jesuïta Karl Rahner (1904-1984) se serví per elaborar tota la seva concepció teològica. Per a Rahner, l'home està essencialment constituït per tal autodonació de Déu mateix, si bé no sempre n'és conscient. La redempció tan sols consisteix, per tant, en prendre consciència de tal autodonació o salvació ja present des de sempre en el més íntim de l'esperit humà. Tal plantejament no ha evitat les crítiques del Magisteri ni d'eminents teòlegs, però no és ara el moment d'entrar-hi.

L'elaboració d'aquest treball ha suposat un repte per a cadascun de nosaltres: no és cosa fàcil intentar resumir, amb coherència (i en un màxim de cinquanta pàgines), el tot de la teologia. Malgrat l'arduïtat de la tasca, molts dels alumnes l'han duta a terme amb

entusiasme, ja que ens ha resultat una oportunitat per afermar en les nostres ments la ciència teològica i, conseqüentment, per acréixer en els nostres cors l'amor per la fe de l'Església.

No poden negar-se, però, els moments difícils que hem passat, arribats al seu cim a l'hora de corregir errates i de conformar l'estil formal del treball (marges, tipografia, normes de citació, etc.) a la normativa exigida per la Facultat. Cal tenir en compte que, ben probablement, durant la redacció d'aquest treball el llibre més consultat pels alumnes ha estat el llibre d'estil de la Facultat!

Havent acabat el treball i l'examen del tribunal, per als seminaristes del meu curs (els abans esmentats i també n'Antoni Manzanera) se'ns obre un ampli horitzó, ple d'esperances i il·lusions: l'etapa pastoral (o, com diem al seminari, senzillament, “l'etapa”!). A pesar de la certa tristor que suposa deixar la vida al seminari, l'etapa pastoral, a les parròquies o allà on ens enviï el bisbe, és el període dels goigs més sobrenaturals, ja que és en ella que, amb les sagrades ordenacions diaconal i sacerdotal, es culminen tots els nostres anys de formació com a seminaristes. Donem-ne gràcies a Déu i encomanem aquesta nova etapa!

David Lucena Peris
ETAPA CONFIGURADORA

Arsènic... sol o amb llet?

Èxit de la segona obra de teatre del grup del Seminari

De dalt a baix i d'esquerra a dreta: Pau Camacho, Luís Jaureguizar, Jaume Peguera (director), Xavi Campmany, Santi Claret, Josep Maria Batlle, Javier Casals, Mn. Bernat Gimeno, Josep Sellarés, Mn. Pere Montagut, Guillem Lisicic, Mn. Salvador Bacardit, Joan Piñol i Arturo Gavilán.

«El començament és tret d'un clàssic... Quan s'alça el teló la primera cosa que es veu és un mort...»

Així començava l'esbojarrada comèdia negra representada recentment al teatre de les germanetes dels pobres, que ens van acollir de seguida que els vam fer la proposta. El que no sabíem, quan vam triar el lloc, és que entre les religioses de la casa n'hi ha una entusiasta del teatre, la germana Josefina, que fins la pandèmia i de feia anys havia dirigit la *Passió*, que representaven amb voluntaris i amics de la residència durant la Setmana Santa. La pandèmia ho va interrompre, però la providència no ha volgut deixar la germana Josefina sense

un altre tast de la seva gran passió, perquè al passat setembre es van presentar una colla de seminaristes preguntant si podien representar l'obra «*Arsènic... sol o amb llet?*» al teatre de la residència, amb l'objectiu col·lateral de donar-los-hi un cop de mà econòmic, a més de fer passar una bona estona tant als residents, com amics i familiars dels seminaristes. Alegrement implicada, va ser ella qui se'n va encarregar de la decoració i l'attrezzo, amb exquisit sentit estètic.

L'estrena va ser tot un èxit, els riures no es van fer esperar i la sintonia amb el públic va ser total. Famílies, religioses i residents, amistats, professors de la facultat de Teologia, capellans i actors..., tots vam passar-hi molt bona estona, que és una de les finalitats que cerquem el grup de Teatre del Seminari Conciliar.

Algú podria pensar, legítimament, que una comèdia no és potser prou formativa o que podríem representar quelcom més explícitament de caràcter espiritual... Aquí és on entra el segon

objectiu. El taller de teatre és una activitat en si mateixa formativa. Ens situa en una realitat que en part no depèn de nosaltres, perquè en definitiva no en som del tot protagonistes. Amb el teatre hom descobreix l'acció i dimensió comunitària, com és el treball d'un grup d'individus que, mitjançant la combinació disciplinada dels talents personals propis i els dels altres, es converteix en alguna cosa més que la suma d'ambdues parts. Tanmateix, per això cal que cadascú representi amb un cert, si no total, desprement, el paper que el director li ha encomanat. Pot haver-hi alguna cosa més vocacional?

El teatre també posa en joc les virtuts humanes fonamentals de la missió sacerdotal que en la rutina diària solen passar més inadvertides, com ara els intents d'empatia i lliurament als altres. Per acabar, l'actor busca també introduir al públic en el seu personatge, desapareixent ell mateix, perquè la veritat del paper arribi i entri en contacte amb l'oient. L'essencial en el teatre és la paraula manifestada i que es fa possible gràcies a l'abnegació personal dels mateixos actors. Aquesta funció no es diferencia gaire de la del sacerdot que ha d'obrir, per mitjà de les realitats d'aquest món, el regne de la veritat transcendent.

Una de les escenes més divertides: quan tot sembla indicar que el Ramon Rovira és una dona, tothom el mira amb cara de sorpresa...

**Xavier
Campmany
de Arquer**

ETAPA CONFIGURADORA

Visita a la diòcesi de la Seu d'Urgell

Darrera sortida del curs propedèutic

Els seminaristes del curs propedèutic de Catalunya, acompanyats pel formador Mn. David Álvarez, amb Mons. Joan Enric Vives a la capella de l'edifici del Seminari de la Seu d'Urgell.

Tenint com a objectiu conèixer la nostra església local i d'altres diòcesis, els alumnes de l'etapa propedèutica del Seminari Conciliar de Barcelona van fer visites a parròquies, santuaris, institucions i altres diòcesis de Catalunya durant el curs. Aquestes visites contribueixen a la familiarització amb una realitat pastoral que, si Déu vol, serà la nostra com a futurs sacerdots.

En la nostra última visita, tots els alumnes de l'etapa d'introductor dels seminaris de Catalunya van realitzar una sortida de tres dies a la Diòcesi de la Seu d'Urgell. Va començar amb una activitat lúdica de ràfting a Sort el matí del nostre primer dia i la celebració de l'Eucaristia al vespre en el Santuari de la Mare de Déu d'Arboló, acompanyats de Mn. Juan Pablo Esteban, rector de Sort i responsable de l'ermita romànica.

Allotjats en el Seminari Conciliar d'Urgell van tenir l'ocasió de compartir el nostre primer sopar amb el bisbe i arquebisbe de la diòcesi, Mons. Joan-Enric Vives i Sicília qui, en una amena conversa posterior, ens donà la possibilitat de conèixer de primera mà les característiques de la diòcesi més extensa de Catalunya i les particularitats que comporta tenir dins del seu territori jurisdiccional el Principat d'Andorra.

Andorra va ser el destí del nostre segon dia a la diòcesi. La primera parada va ser la parròquia de Santa Julià de Lòria per a contemplar els mosaics del famós artista jesuïta, Marko Rupnik. Després ens vam dirigir cap a l'església preromànica de Santa Coloma, coneguda pel seu absis quadrangular i la torre llombarda circular, única al principat. Vam continuar el nostre recorregut visitant el Santuari Basílica de La Nostra Senyora de Meritxell que vam cloure amb la celebració de l'Eucaristia en l'antic santuari ara rehabilitat. Posteriorment, ens vam dirigir a la Casa de Colònies Aina per nens i joves fundada per Mn. Ramón de Canillo en 1976. El nostre destí final a Andorra va ser la Casa de la Vall, un monument que forma part de la història política del Principat.

El nostre fermall d'or va ser la visita a la Catedral de la Seu que va començar a construir Sant Ot, llavors bisbe de la Seu, cap al segle XII. També vam visitar el Museu Diocesà, que conté tresors de valor incalculable tant en sentit religiós com cultural.

El viatge va complir el seu propòsit d'enriquir la nostra visió de la diversitat eclesial a Catalunya, al mateix temps que va ajudar a construir llaços de fraternitat entre els seminaristes que acabem de complir el primer any en el nostre camí envers el presbiterat.

A punt d'embarcar-se en una canoa de Ràfting pel riu Noguera Pallaresa, que passa per Sort.

Gerardo Velázquez
ETAPA PROPEDÈUTICA

Entrevista als nous ordenands

«Amb alegria viurem per aquest poble que ens és donat!»

Entrevistem Mn. Josep Sellarès i Mn. Manuel Rodríguez, els dos nous preveres de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

«Quin gran goig haver pogut ésser sacerdot» va dir el beat Pere Tarrés. D'on brolla aquest goig? El pla de formació sacerdotal *Formar pastors missioners* esmenta al núm. 6o que «tota vocació és una "crida a l'amistat amb Ell" i a participar en la seva obra salvadora». Josep i Manolo quin camí de discerniment comunitari i personal heu realitzat en aquests anys de formació?

[Josep] He descobert que hi ha dues maneres de verificar la vocació. D'una manera personal i subjectiva, és a dir, el discerniment durant l'estada al Seminari: els estudis, les tasques pastorals... D'altra banda, d'una manera eclesial i objectiva: les parròquies i la gent que hem trobat durant aquest temps. Els altres també fan un discerniment sobre tu. Anar a les comunitats parroquials on hem servit ens han ajudat a discernir.

En quin sentit els feligresos t'han ajudat?

La gent veu com ets. Veuen si ets feliç i t'ho diuen. Veuen també si t'impliques i fan un discerniment sobre tu. Veus que participen de la teva alegria i estan contents amb tu. Tant companys del Seminari, com feligresos, la família i fins i tot amics que estan allunyats de la fe... «Òndia, Josep, tu que eres entrenador de bàsquet i estaves implicat amb la cultura popular de Vilanova, realment et veiem bé i et veiem feliç!». Potser no saben posar-hi paraules, però t'ho comuniquen d'una manera senzilla.

I al Seminari?

Al principi em va costar allunyar-me dels amics, de casa, de les aficions, de fer d'entrenador... va ser un trencament. Però tot el que vivia al Seminari prenia més sentit en tornar a la parròquia. Acabava esgotat, però amb una felicitat que em feia sentir que estava al lloc correcte. Si no és realment vocacional, no et desgastes pels altres! He viscut des del primer minut tenint present que el lloc natural del prevere i del seminarista és la parròquia.

Vaig tenir molta sort de poder compartir parròquia amb Mn. Pere Milà i Xavi Montané [ara, prevere]. Aquesta petita comunitat em va ajudar molt a viure la vida parroquial.

Manolo, ¿cuál ha sido tu recorrido vocacional?

Mi camino comenzó hace mucho tiempo. He tenido muchos trabajos y esto ha creado un camino a veces más duro, otras veces más gozoso... Siempre he sido feliz en mi vida, pero fueron pasando los años y me di cuenta de que no me sentía lleno por dentro y empecé a buscar el porqué. Fíjate que yo vengo de una familia muy religiosa y mi ilusión era formar una familia, pero he tenido grandes decepciones. Me alejé de la Iglesia, pero nunca completamente de la fe. Siempre seguí creyendo en Dios, aunque las decepciones de mi camino personal me alejaron de la vida de parroquia. Sin embargo, siempre me he sentido acompañado por Dios. A veces no me daba cuenta de ello, pero nada de eso cayó en balde, sino que fructificó. Y llegó un momento en que me percaté de que tenía que volver a la Iglesia. Me di cuenta de que necesitaba volver a la parroquia, casi sin querer.

La vocación es algo que fue madurando con el tiempo, no es algo que me ha venido de golpe. Y no me di cuenta hasta que me lo dijeron... Mn. Joan Puig, al que conocía desde pequeño, me ha seguido toda la vida. Cuando volví de nuevo a mi parroquia me hizo una pregunta: «¿Tú has pensado en ser sacerdote?» A partir de allí me quedé parado y respondí: «Pues no lo sé» Porque nunca lo había pensado de esa forma. Sabía que había algo en mí, pero no sabía qué era.

Y, ¿qué te propuso?

«Hablemos al cabo de un año». Me invitó a participar de la vida de la

Mn. Josep i Mn. Manolo, just abans de començar la seva ordenació sacerdotal, que tingué lloc el 18 de juny a la catedral de St. Feliu de Llobregat.

Josep i Manolo prostrats durant la lletania dels sants, moment en què tota l'assemblea, unida al seu bisbe, prega per ells.

parroquia, con la comunidad, los grupos y la misa diaria. Pasado este tiempo me preguntó cómo lo veía y le dije: «Yo creo que sí».

Es decir, te propuso un camino de discernimiento anclado a la vida cristiana, a la presencia de Cristo hoy: sacramentos, la vida de la comunidad...
¡Claro! Tuve que dar un paso; si no lo daba, no lo habría sabido nunca.

Y, ¿por qué una persona de 49 años decide dejarlo todo atrás y entrar en el Seminario? Josep entró con 23. En cambio, a tu edad las personas ya han sentado la cabeza, tienen trabajo, ideas y dinámicas establecidas.
Ya tenía una vida, pero tenía que descubrir cuál era mi vida, a qué estaba llamado. Y esto no lo verificas ni solo ni en el sofá, tienes que dar el paso y lanzarte. Si tú no vas donde está el Señor, ¿cómo vas a descubrirlo?

Lo primero que descubrí el 25 de octubre de 2018, el día de entrada en el Seminario, fue importante. El formador me preguntó: «¿Cómo estás, Manolo?». «Me encuentro como en mi casa», le respondí. Aquello que durante mucho tiempo había estado buscando, incluso sin saberlo: ¡Por fin hallaba el lugar! Y esto me ha ido acompañando durante estos cinco años.

Este «estar en casa»...

Sí, el seminario ha sido mi casa y donde nos sentimos bien porque hacemos comunidad con los que hemos respondido a la llamada. Me podría haber sentido desplazado, pero no ha sido así.

Además, los formadores te propusieron un camino personalizado a tu ritmo de vida personal, en el que hiciste una transición para ir cerrando poco a poco la vida laboral, ¿no?

Fue un gran acierto poder hacer este acompañamiento más personal, hasta que pude hacer el paso siguiente: dejarlo todo. Porque cuando hablamos de dejarlo todo es *todo*. Cerré mi empresa y fui dejando a los clientes y me quedé sin ningún ingreso. Depositó mi confianza en el Señor, en la Iglesia y no me ha faltado de nada: la Providencia me ha ayudado en todo; nunca me ha faltado de nada ni en la parroquia, ni en el obispado, ni el Seminario.

Josep, quin és el teu recorregut personal?

Vaig tenir la sort de viure la fe gràcies als avis i també gràcies a la relació familiar amb un diaca permanent que em convidava a participar de la vida parroquial. Així vaig conèixer el rector, el vicari...

Quan vaig començar a créixer em vaig adonar que era més feliç quan més m'implicava a la parròquia, molt més que en qualsevol altra de les activitats que feia com ara l'estudi a la universitat i molt més que d'altres que eren retribuïdes, com l'arbitratge. Coincideixo amb el Manolo amb el fet que la vida comunitària és una gran font de discerniment: quan t'impliques de cor, trobes més sentit a la vida. I et preguntes: «I si el meu camí passa per aquí?».

M'adono que la meua vocació va sorgir perquè hi havia experiència d'una vida comunitària. Sense aquesta experiència comunitària de la fe, sense l'Eucaristia i vida parroquial no pot néixer i créixer cap tipus de vocació.

¡En vuestra historia habéis vivido guiados por la paternidad del presbítero!

Sí, hemos tenido la suerte de encontrar a sacerdotes que han sabido cómo acompañarnos y nos han dicho lo que tenían que decirnos en el momento que tenían que decirlo.

[Josep] De fet, el meu rector em va dir: «Si és del Senyor, tot és bo!». Quina gran pau! Ningú és capellà per *descarte*, ni perquè la vida matrimonial no sigui possible.

És per un més!

[Manolo] Fíjate, el otro día, hablando con un socio de mi antiguo trabajo, me dijo «Manolo, yo pensaba que esto del Seminario era una tontería que se te pasaría a los dos años, y veo que no, que estás muy bien». Ha ido pasando el tiempo, pero ¡he ido viendo que este es el camino y hacia delante! Sus palabras me ayudaron a confirmar que estoy donde tengo que estar.

[Josep] Això impressiona molt perquè fins i tot gent que no és creient reconeix el pas de Déu per la teva vida, encara que no ho sàpiguen expressar com nosaltres. És *heavy* perquè gent que ni es planteja una vida de fe, t'ajuda a fer un discerniment amb solidesa. No és una dèria personal, sinó un fet objectiu.

[Manolo] El seminario es importante porque no es simplemente un estudio de la facultad y luego te vas a casa, sino que es una convivencia con personas que luego se acaban convirtiendo en hermanos tuyos. Y la convivencia te hace ver realmente dónde tienes que estar; son muchos años en los que la vida de comunidad te enseña y ayuda a ver que es tu camino. Por mi edad, lo tenía más madurado, pero te das cuenta de que vas diciendo: «sí, sí, sí».

Heu escollit una imatge de J. Torras i Viver per la vostra invitació d'ordenació presbiteral del dia 18 de juny. Com us ha marcat la figura de Jesús bon Pastor en la vostra etapa del Seminari?

Escollim, primer de tot, Torras i Viver perquè és un artista diocesà. És representatiu perquè t'ordenen de prevere tot arrelant en un presbiteri concret, en una terra concreta, amb un bisbe ben concret.

[Manolo] Nos alegramos de que pudiéramos poner el buen Pastor, que es una imagen del sí que vamos a dar al obispo el día de la ordenación.

[Josep] El bon Pastor reconeix les seves ovelles, se sent part del poble i l'estima. S'hi dedica, s'entrega per aquest poble i prega per aquest ra-

mat. Són ovelles que li són confiades pel bisbe. I amb alegria viurem per aquest poble que ens és donat! El ramat coneix el seu pastor, és a dir, fa un discerniment objectiu: el poble reconeix en tu la presència de Crist. Això és bestial! Es confessen amb tu no perquè siguis el Manolo o el Josep, sinó perquè reconeixen la presència de Crist en la teva vida, perquè volen apropar-se a Déu i tu fas d'intermediari de la misericòrdia. A més, fixa't que el pastor guia i condueix les seves ovelles, però les deixa lliures! No s'escapen perquè veuen l'amor del pastor vers elles. Això és un espai de llibertat que es genera des de l'amor!

«Em fa descansar en prats deliciosos, em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna», com canta el salmista!

[Josep] Al recordatori que donem, per una banda hi ha el bon Pastor, i per l'altra, hem posat la cita de Jn 21,15-19: «Pere, m'estimes més que aquests?» És molt bèstia això. Senyor, vos ho sabeu tot! Tot el que pugui dir jo ara queda recollit en aquesta estima que Ell ja coneix: una identificació tant potent...! Sense identificació no hi ha ministeri, no hi ha missió, no hi ha res. A partir d'aquesta estima neix la missió: «Pastura les meves ovelles».

El desembre de l'any passat el papa Francesc va rebre la comunitat del

Seminari en audiència a la ciutat del Vaticà. En aquella trobada, Francesc va posar un èmfasi especial en la necessitat dels preveres de viure de i per l'Evangelí, arrelats en el Crist. A través del do del presbiterat estareu cridats a anunciar la Paraula viva, com incideix ara en les vostres vides?

[Josep] Ara proclamem la paraula a l'eucaristia, per exemple! En primer lloc, estem cridats a anunciar l'evangelí!

[Manolo] Lo de cantar, yo lo llevo mal [riuen]

[Josep] Comences a cedir el teu jo al Senyor: com es comunica el Senyor al poble que es reuneix per celebrar l'eucaristia? A través de l'Esclat, a través de la seva presència viva, i nosaltres la proclamem!

[Manolo] Nos preparamos leyendo y meditando las lecturas del día, y sobre todo rezándolas y leyendo comentarios que nos puedan guiar. Y es algo que personalmente te ayuda mucho.

[Josep] Els primers dies és bestial: «qui soc jo per fer-ho? Qui soc jo per ajudar el prevere?»

[Manolo] O el hecho de pedir la bendición al sacerdote, o el decir al pueblo que se dé la paz o que se vaya en paz: estas cosas parecen nimias, pero es muy representativo de nuestro ministerio. O cuando vienen a la

La imposició de mans sobre els ordenands per part del bisbe és un ritus central de l'ordenació presbiteral.

El dilluns 19 de juny, Mn. Manolo va presidir la celebració eucarística a la seva parròquia d'origen: la Parròquia de la Mare de Déu de Montserrat (Viladecans). Van concelebrar, entre d'altres, Mn. Josep Sellarés i, de l'equip formador del Seminari, Mn. Salvador Bacardit i Mn. Bernat Gimeno. També va assistir Antoni Manzanera, seminarista.

sacristia y te piden que les bendigas un rosario... Madre mía, ¡jes que yo puedo bendecirlo! Te vienen a buscar y te piden ayuda.

[Josep] O, per exemple, una de les coses que més m'impacten del nou ministeri de prevere és que haurem de celebrar el sagrament de la confessió: i tocarem la fragilitat humana. En un moment de gran dificultat, amb persones necessitades i que demanen ajuda, i necessiten una paraula de consol i d'esperança, i gent que necessita apropar-se de nou a Déu. I penses: «I jo, i qui soc jo?». Qui ets tu? Són moments on et sents petit.

Quina potència ha tingut per vosaltres la litúrgia durant aquest ministeri?

T'adones, per exemple tot celebrant les exèquies que no ets tu qui parles: humanament costa molt fer-les. Et prepares, preguntes i celebres, però és el Senyor qui parla. N'estic convençut! I més encara si coneixes la família i estàs compartint el dolor amb els amics... I fas experiència de la presència del Senyor!

[Manolo] El tener a la familia delante, destrozada por la muerte de un familiar, y no haces más que seguir el ritual, que es un ritual de esperanza y de fortaleza, que te da palabras del Señor para compartir la vida con ellos.

Y darles luego la mano para saludarles con afecto y ver que están agradecidos, ¡jeso vale mucho!

El *presbyterium* neix de la comunió amb Crist i els germans i ara esteu cridats a ser llavor de comunió amb el vostre ministeri. Com viviu aquesta nova realitat amb els vostres germans preveres?

Quan parlàvem de quines paraules d'agraïment podríem fer al final de l'ordenació presbiteral, ens adonàvem que no podríem oblidar una cosa molt gran: la comunió passa per acollir i deixar-se acollir! I aplegar-ho tot entorn del bisbe. M'explico: qui presideix el col·legi presbiteral és el bisbe, que està en comunió amb els altres bisbes i el bisbe de Roma. El dia de l'ordenació, amb el gest de la imposició de les mans de part del bisbe i dels preveres, i el bes de pau, s'expressa moltíssim aquesta comunió que vivim.

De fet, el prevere està cridat a ser ministre de comunió!

Exacte! És una realitat on ets acollit: tota l'Església que et precedeix, t'acull i et dona la benvinguda i et reconeix com a col·laborador del bisbe, com a llavor de comunió. Això és bestial!

És com un teixit la trama del qual és el bisbe

Un teixit eclesial en el qual el prevere participa del ministeri del bisbe que encapçala el col·legi presbiteral: fem presents amb una indignitat brutal, en un territori concret, la presència del nostre cap. Sabent que pastures les seves ovelles que t'han estat confiades! Això impressiona perquè és una gran responsabilitat.

[Manolo] Es una responsabilidad porque formar parte del presbiterio es generar comunión, es generar vínculos *efectivos y afectivos*, para vivir la caridad con tus hermanos presbíteros y con el obispo. De hecho, el obispo se fía de nosotros, nos dará unos nombramientos y nos confía una comunidad. No es una mera función administrativa o ser un funcionario.

El Papa Francisco ha dit en diverses ocasions que no podem ser «funcionaris» eclesials...

Nos confía una porción de la Iglesia a imagen del buen Pastor, para no dejar nunca nadie atrás y administrar la misericordia al pueblo de Dios. Y, «¿quién soy yo para hacerlo?». Solo porque viene de Dios y todo consiste en dejarse hacer. Sin duda, todo consiste en dejarse acoger y amar por el Señor. ¡Qué gran gozo!

[Josep] Això que dius de deixar-se acollir i estimar pel Senyor m'ha fet pensar ara que aquests dies he pregat molt tenint present els signes del bes de pau i de la imposició de les mans: capellans et reconeixen com un dels seus, per tant, reconeixen la presència de Crist en tu, reconeixen una vocació autèntica en tu, reconeixen una vocació vàlida en tu! Reconeixen en tu que ets prevere! Quin gran goig! Dos gestos molt humans...

I molt divins, a la vegada!

Guillem Lisic
Lopategui

ETAPA CONFIGURADORA

enguany, des del Seminari ens vam tornar a unir a la celebració de Corpus amb l'elaboració d'una catifa floral i la instal·lació de l'ou com balla al claustre de Sant Miquel. Del 7 al 10 de juny moltes persones van poder visitar el Seminari per contemplar aquesta obra d'art tradicional.

La catifa va ser dissenyada pel seminarista Xavi Campmany i es va elaborar amb la col·laboració dels treballadors de totes les institucions que desenvolupen el seu servei a l'Església a l'edifici del Seminari.

El dijous 8 de juny va tenir lloc, com a preparació per la Solemnitat de Corpus, la ja esperada processó del Santíssim pels claustres del Seminari.

El 24 de juny, solemnitat de Sant Joan Baptista, va ser ordenat diaca, a la catedral de Barcelona, l'Andreu Salinas. Va ser un motiu de joia pel nostre Seminari i per tota la diòcesi. Preguem especialment per ell!